

GLASOVI KARNEVALA

Kada bih mogao da se skamenim i da mirujem kao statua
Ja da sam mrtva na platnu priroda, neovisna od paspartua

Ribica da sam, a svi nek smatraju da nisam svjestan vode
Urođenik u rezervatu, što ne zna čak ni za pojam slobode

Bilo bi sjajno da novorođenče ostanem kad sam već začet
Kao lubenica zelen, a crveno da živim, ali vječito nenačet

Poznajem invalida koji ne sanja noge nego na njima skije,
i grobara što jamu iskopa, te se grohotom nad njom smije,

egzibicionistu razbojnika što obnoć navlači sudačku togu,
i slijepoga popa, vjerujem samo njemu kada zbori o Bogu

Za trajno utamničenog čuo sam, a tvrdi da je na karnevalu,
i za pustinjaka što prijatelju javlja da leži na krasnom žalu,

za akademika kojemu želja je najveća babarogu da sretne,
i mudraca što nikom ne daje savjet, nego ga s uma smetne

Ne dvojiš o tom da će govoriti kako si oduvijek i bio luda,
dok pokušavaš kazati koliko divan je svijet, i prepun čuda

SAN MIZANTROPA

Promiču jedni ustrašeno, kao drevni Egipćani pljosnati,
zatim se drugi odnekud pojave, kao vukodlaci kosmati,

a treće ni opaziti ne možeš, samo su sjene na zidovima,
poput vjeverica su četvrti, veru se po oštrim bridovima,

s dugim njuškama nastupe potom u valima, naliče hrtu,
za njima mrki su medvjedi kakvih nema niti u zoo vrtu,

preciozne dame na bal su krenule, oči su i repovi lisice,
radnička klasa vuče se s posla, ali to su miševi i mišice,

i lica krokodila, tašne, odijela: intelektualci i kriminalci,
morske psine ulicom rone, u plivanju su svjetski prvaci,

bratski se grle hodže i popovi, to je zanosan maskenbal,
puškom i knjigom u zraku vitlaju, svetački to je arsenal,

slijedi ih rulja: protuhe, kurve, ubojice, bogalji, božjaci,
svi koje nesretna majka djevica nije uzmogla da pobaci

I pričaš dragoj šta si vidio: I nemoj ništa da mi vjeruješ!
Ne brini, mili, ta isto je sve vani, ni u snu ne pretjeruješ

KRIK U NOĆI

Gluho je doba, i kriknu jezivo u daljini nekakva očajna ptica,
a do tebe je stigao u tome času glas nebrojenih samotnih lica,

neznanih, koja za zagrljajem bližnjeg uzaludno čeznu i vape,
i predugo traje iščekivanje njino jalovo, sad već i nade hlape,

pitaju se da li i On za njih još haje, te, bez igdje ikoga svoga,
i hulna se misao zameće: ima li uopće toga dobroga Boga...?

Usnula je kraj tebe žena, a blaženo spiju u drugoj sobi djeca,
no iako ljubavlju ušuškan si, osjećajem svete ljepote i miline,

učinila je krikom ta ptica nesretna da srce nijemo već zajeca,
i duh tvoj da topli dom napusti, pa da se nad svijetom uzvine

Lebdi sad nad njime, gledajući sela i gradove, planine i vode,
i posmatra mirijade stvorenja koja slamaju užasne nepogode,

dolinu suza, gdje i Orfeja beščutna nijemost crnoga neba tišti,
zaboravio je svečanu pjesan, i krešti, prenemaže se, čak vrišti

Zbiraš se pred zoru, lēžē u tebe vasseljena kao u vlastiti fokus,
nad tvojom posteljom noć je još jednom izvela turobni pokus

Opet si imao onu moru, kaže mila, jer pogled ti je posuvraćen
Mirisom kafe, i glasom blagim, u život ćeš i jutros biti vraćen

U NEPOMIŠLJENOM PARKU

Kročiš ulicom, a ni grada ni ulice ni tebe na njoj uopće nema,
sve što je bilo nije se zbililo, i tek se, zapravo, da bude sprema

Večeraš privid, sad cigaretu pališ, no duhan je tvoj bez dima,
draška te gorki nikotin, koji nije, ali gricka fantoma u prsima

Zatim, žedan, žudno otvaraš grleno grotlo spram česme suhe,
i dugo piješ, klokoće voda koja ne teče van ove pjesme gluhe

Svemu što bilježiš godinama prethode neživi osjećaj i misao,
a svaki bijeli list, na koncu, sablasnim imenom ti si potpisao,

ali tih hartija zorom već nije, u noći bez nje odnio ih je vjetar,
onaj što skinuo je žutu krošnjju sa hrasta koji gord je i prestar,

premda još niknuo nije, u nepomišljenom parku, taj gorostas,
utvarni pokret puste praznine nerođenom je deblu donio spas

Po versima što sad ih navodno skladaš već se gomila plijesan,
jer nema tebe, i sve je pričin – navijek si vječite pustoši nesan

To boj odsudni za budući svijet anđeli još uvijek biju i đavoli,
ničeg još nema, ali sve što će biti tebe već i nepostojećeg boli

DRHTAVOM RUKOM

Mada biva i nerazumnih što tebe sretnim smatraju čak,
želio bi da živio si u ono drevno i blagoslovljeno doba

o kom rijetke zamuckuju priče, ne u muzeju garderoba,
oskudni spomeni davnog vremena palog u muk i mrak

Nikakvu slutnju da nemaš o tome šta će se poslije zbiti,
a nijedan prorok niti vidovnjak nije mogao ovo ni sniti,

niti vrač neki, nikoji volšebnici i jurodivi, pa ne bi ni ti,
jer postali smo to što jesmo pokidavši sa arhajskim niti

Od sebe današnjeg htio bi jedino da pjesnik bio si i tad,
ludi šaman, što nije prognan izvan, niti se uzdiže iznad,

Orfej što opću slavu pjeva, gloriu mundi, himnu svijetu,
a ruže cvjetaju za nj, mašu mu ljudi i ptice klikću u letu

Ali očajnik ti si, u magnovenom bunilu i vječitom grču,
drhtavom rukom prikupljaš kristal, koji je skršen u srču

U RASULU

Posmatraš svoju ruku kako prstima prebire po trotoaru,
užurbano mili, spretno izmiče đonovima, naoko gmiže;

izmigoljila je druga iz džepa i posljednju iznijevši paru,
sad se, poput stijega likujuć, trijumfalno u zrak podiže

Misao prati to što se zbiva, i ne može nikako se sabrati,
spočitava joj druga kako nikad ništa i nije uspjela znati

Ipak, nije važno cerebro, jer srce ti bolno vrišti u cipeli,
a sjećaš se kako je umjelo ono da se u prsima razveseli

Ne odustaješ lako, te uvijek nanovo nastojiš da shvatiš
kako se, kad i zašto zbilo da se u ovo rasulo sunovratiš,

pa glavom više ne možeš obujmiti čak ni vlastito tijelo,
a obreo si se davno u onom što bijaše zaobljeno i cijelo

Najgore od svega je, međutim, i to će vječito da te boli,
što tvoja desna ruka neće smjeti ni lijevu sestru da voli,

i još grđe i još huđe i još luđe: kako da duh i to prihvati
što ruka za ruku neće ni znati, pa ko će ih obje umivati?

VEDRA JEDRA

Pišem tu pjesan posvećeno, no koju god riječ zaustim,
sasvim je drugačija onâ koju tog trenâ na list spustim,

pa gledam prestrašen u nju, kao u zvjerku usred šume,
a ona je posve pitoma, te, štaviše, i brižno motri u me,

posmatra nježno, poput žene, i kao da želi da mi kaže:
od ovih riječi verse slâži, bit će ti i tvoje pjesme draže

Očajan kako već jesam, u mrkli ponor segnem iznova,
ali udica-olovka je na papir opet iznijela svijetla slova,

sasma protivna tami, koja mi guta skršene duše njedra
I znam, to ako potraje – pjesma mi neće biti čudovište

još jedno, već lađa što plovi razvivši vedrâ u šir jedra,
a zamuknut će vrazi koji predugo u potpalublju vrište,

i anđeli će na čistini da nađu vlastito svečano utočište
Dobro, na koncu, ako moram, i tu pjesancu izdržat ću,

potom ću opet biti poet kojemu sudba ne bješe štedra:
ne muze, u pomoć zvat ću đavle, moju ponoćnu braću

ZVUK U TMINI

Nisam je ranije čuo, ali pomislih da ponornica u dubini huči,
ili kukavica, koju ne vidjeh, pjeva i u tuđemu gnijezdu čuči

Takav je do mene glas stigao, nepoznat posve i muklo zvuči
Otegnut, a potom kratak: to se komšija u boli samrtnoj muči

Možda i neki siromah bespomoćan u očinskoj stradava kući,
založenoj, pa neotplaćen, a policija ga nastoji iz nje izvući,

moguće da i tama, u kakvoj zanoćio nisam, tajne znake šalje,
ili se daleka brda pomiču tmulo, ili je nešto čak mnogo dalje

Ili je užarena magma, i erupcija će uslijediti nekoga vulkana,
ili su tektonske kretnje, a eho pòtresa s neznanih stiže strana

Možda su ovo i armije zatutnjale, ako se još jednom zaratilo,
pa ginu civili hametice i nevoljne vojske sučelice, gluho bilo

Kako da saznam šta se zbiva usred sveopćeg crnog mraka...?
Jedna za drugom misli u valima stižu, i ugasne namah svaka,

a jedina koja kao svijeća leluja jest da mirno spava vaseljena,
dok se u meni začela čudna, ali opaka, neka presudna mijena

NA KRAJU ZIME

Već se i sunca ukaže zrak, studen se otima od njega,
po vrhovima brdâ još uvijek bijele se krpice snijega,

i dalje mutan je zrak, tek načas naslutiš dubinu neba,
zima je, brzo će proljeće stići, ili neće, još se koleba,

u zoru hitaš ulicom, umotao si šalom obraze mrazne,
njezine nosiš rukavice, ali, kao i ruke, one su prazne,

oči pod crnim staklima, i ne vidi se da su bezizrazne
Juriš bez cilja, od sebe uzmičeš kao od opake kazne,

od mržnje, zapravo, kao da možeš pobjeći od pizme
Posrću i klekaju noge, premda u solidne staju čizme,

kapa je uzalud, jer lèdena je posve pod njome glava,
ni džemper ne grije srce dok mrtvim snovima spava,

sasma dobro skriven je torzo u očevu kaputu krombi,
ne znaš hoćeš li živ izići iz te zime ili već jesi zombi

MOJA SMRT

Uskoro će izlišne postati i džamija i crkva i sinagoga,
jer neće biti nikog što klečao bi i zaklinjao se u Boga

Ni trag se neće nazirati od silnih bolnica i porodilišta,
niko se tad već rađati neće, i nikoga neće boljeti ništa

Krstače i bašluci će nestati, a nijednoga novog groba,
od gradova i sela ni zgarišta, brzo će doći takvo doba

Sve će se ovo u jesen zbiti, neke zime, možda proljeti,
svejedno, ali blaženi kraj će stići i prije no smak sveti,

Mojsijem najavljeni, potom i Kristom i Muhamedom,
ranije nego što bajke vele stići će istinski Armagedon

Skrovišta neće nikakvog biti, ni pod arktičkim ledom
koji u suhoj vodi iskopnit će, sad petkom ili srijedom,

neznano kad, ništa se neće dogoditi ustaljenim redom
Nigdje zvijeri ni ptice, pseta, pčele što diči se medom,

svjetlo i tama neće se znati, ni muklog roga tajni zvuk,
praznom će vasseljenom gospodariti pustoš i opći muk,

ni suda strašnog ni svijeta drugog, u hipu mimo svega,
anđela, vraga, misli o tom što bješe, neće biti ni Njega